

Deres Mening og sidde her og kukelure i dette hundekolde Hul.«

Mads Vestrup følte sig fristet af Opfordringen. Ensomhedens Tyngde havde han baaret længe nok for idag, og hvad Hr. Carlsen her fortalte om den unge Kunstnerfamilje havde ikke alene vakt hans Medfølelse men tillige gjort ham lidt nysgerrig efter at lære den Slags Mennesker at kende.

»Men gaar det an?« spurgte han. »Jeg er jo ganske fremmed for de Folk?«

»Hvad gør det? Nu hører De dog med til Sjakket. Og vi ta'r det ikke saa nøje med Ceremoniellet. En Medarbejder ved »Femte Juni« er desuden velkommen allevegne. Det vil De snart mærke!«

Paa Vejen ud til Frederiksberg, hvor Komponisten boede, standsede Carlsen pludselig og saae op til Vinduerne i en gammeldags Kafe, der laa i en høj Stueetage. Han kneb det ene Øje til, stødte Præsten i Siden med Albuen og spurgte, om han ikke trængte til lidt Centralvarme i Kroppen.

Mads Vestrup havde ventet Spørgsmaalet og ogsaa forberedt sig paa Svaret.

»Dersom De tænker paa en Kop Kaffe, saa gaar jeg gerne med ind. Men Spiritus drikker jeg ikke, og jeg ønsker heller ikke at vise mig i Selskab med nogen, der nyder berusende Drikke.«

A B D Carlsen saae forfærdet op paa ham gennem